

Постнікова В.А., студентка гр.. ФП-1610

Шапуров О.О., к.е.н., доц. – науковий керівник

АНАЛІЗ ЗОБОВ'ЯЗАНЬ

МАШИНОБУДІВНИХ ПІДПРИЄМСТВ УКРАЇНИ

ДВНЗ «Мелітопольський промислово-економічний коледж»

Розвиток машинобудування – основа науково-технічного прогресу у всіх галузях національного господарства, значна підтримка конкурентоспроможності країни. Забезпечення розвитку машинобудування є визначальною передумовою формування потенціалу розвитку країни.

Машинобудування є однією з найважливіших галузей економіки України: воно забезпечує близько 233 тис. робочих місць, створює попит на продукцію суміжних галузей і є сферою застосування наукових досягнень. На сьогодні машинобудівний комплекс України складається з 365 підприємств, включаючи 25 державних, і 57 науково-дослідних інститутів.

Українським машинобудівним підприємствам у справі підвищення своєї конкурентоспроможності доведеться розраховувати здебільшого на свої внутрішні ресурси, оскільки іноземні компанії розглядають українські виробничі підприємства як конкурентів і не зацікавлені в зміцненні позицій місцевих виробників.

Досвід традиційних світових лідерів в області машинобудування (США, Німеччина і Японія) в Україні застосувати неможливо, оскільки українському машинобудуванню не властиві такі риси традиційних лідерів: великий обсяг внутрішнього ринку і налагоджені канали реалізації продукції на зовнішніх ринках збуту; наявність розвиненої транспортної інфраструктури; розвинена кредитна система і ринок цінних паперів (ЦП); наявність робочої сили сучасного рівня кваліфікації.

Варто звернути увагу на досвід нових індустріальних країн Південносхідної Азії, зокрема, Сінгапура, Тайваню, Південної Кореї. У цих країнах відбувся якісний перехід у розвитку машинобудівної галузі від використання переваг, наданих наявністю дешевої робочої сили, до випуску якісної наукомісткої продукції. На сьогодні конкурентоспроможність машинобудування нових індустріальних країн забезпечується за рахунок таких чинників: експортна орієнтація (більш 70 %); дрібні і середні за величиною підприємства-виробники; географічна концентрація; підприємства є частиною промислових центрів і вузлів; тісний зв'язок з іншими галузями промисловості; гнучкість у роботі під замовлення; активне впровадження інновацій.

Схожим шляхом зараз ідуть і інші країни, зокрема, Китай, Індонезія, Малайзія, Філіппіни. Однак використання цього досвіду в Україні ускладнюється відсутністю надлишкової пропозиції дешевої робочої сили. Причому демографічна ситуація є такою, що пропозиція робочої сили, як низько-, так і висококваліфікованої, буде в найближчі десятиліття тільки зменшуватися.

На основі вивчення зарубіжного досвіду розвитку машинобудування і поточної соціально-економічної ситуації в Україні можна зробити висновок про те, що ані досвід традиційних світових лідерів в області машинобудування, ані нових індустріальних країн не може бути застосований в Україні в чистому вигляді. Це свідчить про потребу розроблення науково-методичних підходів до управління конкурентоспроможністю машинобудівних підприємств, які б не тільки враховували успішний міжнародний досвід, але й могли б бути застосовані в умовах України